

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστρέφω μετ' αμείνων χρόνον
εις την γην των Παρθενώνων.

Ένθα κείνα θέσσεα και χίμα,
πού δά' βροχία λαοί και περαχίμα.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ,

Γράμματα και συνδρομαί—δι' εσθείας προς έμυ.

Σδρομά για κάθε χρόνο—δ κ τὰ φράγκα ελπίσ' άμύνο.

Πάνυ τὰ ζέμα δίως μέρα—δέ κά φράγκα και' άποχέρι.

Βίς γυθών έφ' αμην παντός εσθρόουδ τολασπύ
δτι παλοφρον όματα έρωμοσι άναλλασπύ
μέ σης άνάλογον τήναι κ' όπως έπ' έξο θέλει
δέν, έθ' ήμάρων δι' άττα σοφουομένων τέλει.

Εικοστή και τετάρτ' Ιουλίου
και βροντή του κλειωδ Βασιλείου.

Πούτος όκτακάρια και πενηνταέτη,
και' άσπύ Σπάρταν αίμα άίτναται δά' σπύ.

Πόλεμος Σπάρτης νέος
κ' ό κόσμος κενήνατος.

πολεμάτε για τσιρλίμα
των γαμπρών και' εθ' κούρνιαδων.

Π.—Πού πής τραχέτος, Φαλακιά;

Φ.—Στ' άπο πόρο, ήρ' ήλεια...

Π.—Στό Πόρτ' Αρθούρ, στό Λίσο-Γλάχη;

Φ.—Στό νέο πατατομάκι,
πού μέσ' εθ' Σπάρτη γίνεται πρ' όξαν τής Ελλάδος...

μέ τόν γαμπρό του πολεμά κενήνατος ήμάρων.

Έκει μεγάλος πόλεμος πρ' ήλινόνοιας,

πού τό βασιλείον τήμ' τής τ' όσην ένομοιας.

Έκει μεγάλος πόλεμος ήρ' τών πικυλοτών,

και Σπάρτην άτι παλοφρον κατά Σπάρτην τόν,

κ' έκει πρ' τόν Ταχέτον και πρ' τό Σπρωκάμην.

κόσμος φουεταν ήλίοσος βροντοβλαί και' ήλεια.

Μάρε' εθ' τήν γην πολεμάων
και ταχέτες εθ' τήν γραμμήν...

μήν άρρησεται και μίαν
να σάς πόρομ σπιδωμά.

Νέον τής Ελλάδος κείος
φθάνει μέχρη του Ήκαδοκί.

χαίρε, γη του Βασιλείου,
του άσπυρόου και γαλο.

Έλληνες και Σπάρτην άτι
έπο πολυμα κ' έπο όρμη.

τάματα σάς ζεραμάτε
για τσιρλίμα και γαρομα.

Γ' εν μέσο τών άγωναί
και σμικι κενήν προτόν.

παλαίος κροτόν άσπύος,
εις τούς μεχτήας κησίων,

έρχεται κ' ό Λακωνίδας
μετ' τών τριποσίτων.

Για τόν Ερώτικ' ήρωομαί, μεγάλο ποταμό,
πώσ' εθ' άμπεροποκόλο, πώσ' εθ' Σολωμό.

Αμμοκρος πρ' όσος ή γαμπρός κ' ός είδος τή Μικάδος
και φουεδαρχας δικητής ή κούος κούεμάος.

Πάλιν εφ' αμην γενήνατος,
έτοιμαί όσκα άραται.

και τόν πολεμά τόν νέον
ό κούεις χειροκροται.

Γ' εν μέσο τών άγωναί,
έν τώ μέσο τών κενήνων.

Σπιδωσεται μέ όρμη κησίων,
και μέ τών νουαίμα.

Χαιρέ τού Ταχέτον, τού άρρησεται κούεμάος,
κ' έρωμοσι Εισαγγαίος
μετ' στρατιάς πολεμά,
τρέχουν κ' έλλοι Σολωμίδες γ' εν μέσο Σολωμο.

Βγαίνουν τόσσοι, που τους Πέρσες κατένικησαν τὸ πάλαι,
 γὰρ Ἐυρώτα ποταμί,
 Λυμπεροπούλε μεγάλε
 καὶ δεσπότη Σολομί.

Περικλέτο μου, σ' ἄρνω... ὅς μου λάρω, ὅς μου φίσω,
 κἀν με κ' ἔμω' ἐπάρτη,
 κ' ἔγω μὲλα κ' ἔγω λίσσα
 νά κινήσω γὰρ τὴν Σπάρτη.

Ἦ λαμπρῶν πολέμων Μούσα,
 πῶς μέσσω σ' τὸ κερμί.

τὸν Θεὸν παρακαλοῦσα
 κάποιος πύλεμος νά γίνῃ.

Μόλις τῶκα καὶ σ' τὴ μέση
 πρόβαλε φουσταγελάς,
 μὲ τὴν λάρω, μὲ τὸ φέω,
 κ' ἔγινε κακὸς μπελάς.

Ἔχετε γεμέ, γειτόνισσας, καὶ σύ, κατουλοῦδάρτη,
 πηγαῖνα γὰρ τὴν Σπάρτη.

Πῶς, παιδίω, κρησφύγετον
 νά κάμω τὸν Τρώγετον,

καὶ νά ξεχάσω βάσανά καὶ νά ξεχάσω μύθους
 μὲ τοῦ ἀγάλου κατὰμοῦ τοῦ φλοίσσου καὶ τοῦ ρόθου.

Πῶς κ' ἔγω ν' ἀγωνισθῶ περὶ κληρονομίας
 κ' ἔκει παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ καθὸς Ἱερειμίας
 δὲ κλεισῶ γαίης δεσπορῶν καὶ δὲ θρητῶσω μόνος
 ἐν τῷ μνησθῆναι τῶν παθῶν τοῦ κάθε Μακεδόνο.

Ἐκεὶ Τυρτίων ἔσμετα
 φρενήρη θά τονίω,
 καὶ Μακεδόνα φάσματα
 κ' ἔγω θά λησποτήσω.

Ἐκεὶ ποῦ λῆς καθήμενος μετὰ τῶν φεοφόρων
 τοὺς ὀμοφύλους θά νικῶ
 καὶ μήτε θά διεκδικῶ
 κληρονομία, καλαϊὰς ἀρχαίων προπατόρων.

Μὰ σπιδίμην πρὸς ἐπίδομην
 γὰρ τῆς πατρίδος τὴν τιμὴν
 γενναίως θά διεκδικῶ μὲ δῶν τῶν ἀνδρῶν
 κληρονομίας ἱεράς γηπέδων καὶ μακροῶν.

Σ' ἄρνω, Περικλέτο μου, καὶ σήμερον τρεχάτος
 πῶς σ' ἐλεύσεις τοὺς τρανοὺς, πόθου ἐν κράτει κράτος,
 ποῦ μοναχὰ τὸν Δημάργον γνωρίζουν Βασιλεῖ,
 ποῦ Μοίραρον δὲν ἀναίονται, μήτε κ' Ἐλισγγιλέα,
 κ' ὅσταν ἐρεθίζονται κ' ἄποταν τοὺς ἀέρας
 ζῶνους ἀμέσως μ' ἀρμακὰ τὴν λαγήν τῶν μέσων,
 καὶ πόλεμον ἐμφύλιον
 κηρύττουν σ' τὸ Βασιλεῖον.

Πῶς ἦλλῃ, ποῦ κυβερνοῦν τρανοὶ προνομιοῦχοι,
 καὶ σ' τῆς ψυχῆς τῶν τοῦ βρασμοῦ
 γράφουν καὶ νόμους καὶ θεσμούς
 σὲ φερωτῶ παραφύγι.

Πῶς καὶ σ' ἄλλα κράτη μῶς, ἐπὶ ἑλληρ ὀμοφροσύνη,
 σ' τὸν κάθε προοδάρτη μῶς, σ' τὸν κάθε βασιλεῖο,
 δὲν θέλω πῶς μπερδεύωμαι μὲ τὴν δικαιοσύνην,
 μὰ μόνος μὲ τὰ χέρι μου τὸ δικαίον μου νά βροῖω.

Φεύγω σ' τὴ Σπάρτη, Περικλή... τὸ βήμα μου ταχύτω,
 κ' ὀρκίζομαι πῶς τάματα δὲν θά τὰ καταιοχῶνω,
 μὰ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν
 πρὸς τῆς πατρίδος τὸ καλὸν
 καὶ σῶμα θύσω καὶ ψυχὴν
 εἰς τῶν μαχῶν τὴν ἰαχὴν
 γὰρ Σπαρτιάτας Σολομοῦ καὶ γὰρ Λυμπεροπούλους,
 περιφρονῶν στρατεύματα καὶ Θεμισδο Συμβούλους.

Ἔλα κ' σὺ σ' τὸν πόλεμον, βρε Περικλή σκαρτάδο,
 ἐσὺ νά κῆς μὲ τὸν γαιμρὸ κ' ἔγω μὲ τὸν κουζάδο.

Π. — Ἐίρε σ' τὸ κράτος τοῦ πυρός,
 γενναῖε Σπαρτιάτα,
 καὶ γράφω μου λεπτομερῶς
 τὰ φωνικά μαντάτα.

Τῆς νίκης ἀθήρη μὲ καλεῖ,
 βλαστὴ τοῦ Λακωνία,
 πῶς κ' αὐτὴν, βρε Φασουλίη,
 τὴν ἐνδοξὸν ἀσπίδα,
 καὶ δεῖξαι τὴν σ' τοῦς μαχητάς...
 ἔμπροσ, ἢ τὰν κἂν ἐπὶ τὰς.

Ὁ Κορφιάτης μὲ στρατὸν
 κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν.

Τέλογο τέλογο, Σιμόπουλε μου,
 καὶ μῆς ἐπρόμαξε βροντὴν πολέμου.
 Τέλογο τέλογο τὸ Μονοκαπάρτη
 νά πῶς γρήγορος μέσσω σ' τὴ Σπάρτη.

Τὸ δρῶν Βασιλεῖον ζαγκινεῖται
 κ' ἔγω φωνάζω πρὸς τὸν στρατὸν.
 μὲ τὸ πηλίκιον τὸ νέον γε
 κατὰ τῶν νέων Σπαρτιατῶν.

Ἦτε, συντάγματα στεφανηφόρα,
 ἐφ' ὄπλου λόγγην καὶ μῆς ἔμπροσ,
 οὐκ κυριεύετε τὴν Σπάρτην τῶκα,
 κἂτ' ὁ κουζάδος, κἂτ' ὁ γαιμρὸς.

Γιὰ τοὺς πολέμους τοὺς ἐμφύλιους
 θέλωμεν μόνον στρατῶν ἀστέλεχη,
 μὰ γὰρ Βουλιάρους κ' ἔσθραδς φελοῖους
 τὸ κράτος χρεῖαι αὐτῶν δὲν ἔχει.